

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Cornelii Hazart Societatis Iesv Theologi Discursus Morales In Selectiora Loca Genesis, Exodi, Levitici, Numerorum

Hazart, Cornelius

Antverpiæ, 1688

Discvrsus VIII. Prohibet Deus sibi offerri Aquilam, Gryphem, & Milvum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52700](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52700)

DISCVRSVS VIII.

Prohibet Deus sibi offerri Aquilam, Gryphem, & Milvum.

Mirantur hic etiam Interpretes aliqui, cur Deus hæc aves non voluerit sibi offerri in Sacrificium, cum inter omnes alias excellere videantur & volatu & dignitate; aquila præsertim, quæ vocatur Regina avium, & propter excelsum volatus dicitur à Poëtis proximè appropinquare ad solem; quid ergo Deus in istis avibus reperit ut censuerit illas esse immundas?

Respondet *D. Ambrosius lib. 3. in Hexameron cap. 18*, quia illis avibus natura prædandi munus inolevit, nec tam sollicitæ sunt ut pullis suis cibum quærant, quam ut illos doceant rapere.

Præterea quantumvis alte volaverint, si prædam aliquam de longe conspiciuntur in terra, mox ex alto advolant ut illam rapiant; Denique rapaces volucres sunt, inquit *Isidorus*, ideoque immundæ, nec capaces ad Sacrificium, nec dignæ ut admoveantur altari.

Per hæc ergo aves designari avaros, in genere, & superiores in particulari, communis est interpretum opinio. Habent enim avari *Avaritia sordes.* magnos ungues ut aquilæ vel milvi, semper paratos ad rapiendum, & vix unquam mentem elevarunt in Deum quin statim advolent ad prædam.

Hoc tamen, inquit *Augustinus de verb. Dom.* inter avaros & beluas discriminis est, quod hæc tantum rapiant quando esuriunt, parcunt vero prædæ cum senserint satietatem. Avaritia vero sola insatiabilis est, semper rapit. Unde avaritia rectè vocatur insatiabilis cupiditas plura & plura semper habendi, omnia retinendi, & nemini quidquam dandi, ne quidem, inquit *Augustinus*, cum opus est, liberis: In hoc maximè similes milvis & aquilis, quæ pullis denegant alimenta, interea dum ipsæ sibi consulunt per plurimam prædam, ut ait *Magnus* quidam Scriptor modernus.

Hoc potissimum volo latius deducere in particulari. verbis alterius Scriptoris nostro sæculo celeberrimi, & maximæ dignitatis Ecclesiasticæ, ne, si ego propriis meis verbis discurrerem, politico-rum quorundam obloquia in me concitarem. Ferat vir ille tantus obloquia, qui scripsit, & publice coram nobilissimis auditoribus dixit de Cathedra.

Au-

Audite ergo illum loquentem & invehentem in avaros quosdam parentes, qui ne liberis quidem concedunt, quod natura, & jura concessere.

Postquam acriter in illos investus est qui filios prius mundum experiri volunt quam religiosam vitam amplectantur, quo, inquit, non explorata, sed oppressa adolescentis constantia est, seducto scilicet juvene à bonorum consuetudine, à præceptorum institutione, à frequentatione usuque Sacramentorum, & in sinum voluptatis, otii, licentiæque coniecto, tandem potestas ei fit abeundi in cœnobium; sed illa talis potestas est quam melius oppressionem & servitutem diceremus: Illis enim conditionibus in domum *Christi* adolescens secedit, quo *Jonas* in ventrem Ceti coniectus est. Arcesso tabellione, *Christique* nomine implorato, abdicare se bonis omnibus, juribusque jubetur, ut non modo fortunis se exuat quibus instruitur, sed iis quoque se omnibus abdicet, quæ ad eum pertingere aliquando possent. Nec ea transfert in sorores aut fratres tantum, sed iis quoque extinctis, recuperandæ hæreditatis jus nullum retinet: Imo quamvis consanguinei, & affines decissent, qui quovis titulo etiam remotissimo hæreditatem adirent, redire ad religiosum numquam hæreditas potest. Adeo plus substantiam suam ad exteros malunt, & ignotos pervenire, quam redire ad illos qui sunt propria ipsorum caro. Vidi ego, inquit, cum quidam ad cœnobium accessisset, litteras à parentibus nobilibus ac valde divitibus accepisse ut ocreas quantocyus ad se remitteret, quas induerat cum è domo parentum discederet: Alius è primaria *Italia* nobilitate cum *Christo* nomen dedisset, nondum elapso primo sui tyrocinii mense efflagitavit superiorem, ut familiari suo pileum, quem gestaverat cum intraret novitium, remitteret: Poterit, inquit, Superior, asservari in vestiario; tunc adolescens factus est se ad monasterium venisse cum pileo accommodato, quod parentes non satis honestum ei dedissent: Ergone aut nudati, aut nudandi sunt liberi qui accedunt ad Deum, interea dum alii qui mundum sequuntur, & sua hæreditate, & illa quæ aliis crepta est, perfruuntur?

Non ita agendum cum liberis esse mulierum prudentissima docuit *Anna*, quæ *Samuelem* filium suum obtulit Deo: *Adduxit eum*, inquit Scriptura *lib. 1. Reg. cap. 1.* ad Templum cum vitulis tribus, & tribus modis farinae, & amphorâ vini. Sed quia non satis ei erat semel liberalem

valem fuisse, per annum renovabat oblationis diem, & novis muneribus filium honorabat: *Fecerat enim illi parvam tunicam, quam afferebat statutis diebus, ascendens cum viro suo ut immolaret hostiam salentem.* Viden' ut hæc Mater non levatam onere domum suam existimaret filii sui oblatione in Templo? Obtulit eum, non abiecit, invisit proinde illum, vestivit, recreavit: Non dixit: Vivat de altari, qui ministrat altari: Si famulatur *Heli* Sacerdoti, is sua eum chlamyde vestiat. Non ita, sed filium splendidius habuit, coluitque in Templo, quam domi fecisset.

Interea parentes etiam ditissimi tam avari sunt cum Deo, ut vix ullus, ac ne ullus quidem quod sciam id pro filio religioso assignet, quod pro filio prodigo expromeret. Tandem exclamat vir ille: O portentosa avaritiæ! qui filios non norunt dum Deo serviunt, consequenter nec Deum cui se illi penitus tradidère, etiam pauper vidua duos obolos daret in cultum Dei, quos illi non semel manu versarent antequam in Deum expenderent.

Quam multi etiam retinere volunt filios suos vocatos à Deo ne abeunt in domum Dei, sicut *Laban* volebat retinere *Jacob* ne abiret in domum avi sui *Abrahe*: Mane, inquit, mecum, *experimento enim didici quia benedixerit mihi Deus propter te.* O sordidam avaritiam! tegeter saltem cupiditatem suam, & diceret: *Jacob*, noli à me discedere, ne caream te. & filiabus meis, quas duxisti in uxores: Sed avaritia dissimulari vix potest: Hinc liberi quos à Deo vocatos nolunt abire parentes, intelligere facile possunt quis illorum sit erga eos amor: Remane, *Jacob*, quia Deus benedixit mihi: Audis hoc? mihi, inquit: Putasne quod *Laban* te retineat apud se quia te diligit? Tui quidem meminit, sed seipsum diligit & opes suas, non vult privati pecuniis: Sperat per te familiæ suæ stemma cohonestandum infans: Cæterum, si etiam servus aliquis hoc illi posset præstare quod à te sperat, non faceret difficultatem ut ires ad *Christi* obsequium.

Hi aquilæ sunt & Milvi, qui dum nihil aliud agunt quam rapere, nihil de rapina pullis suis participant, ergo tales indigni sunt ut adducantur ad aram, & Deo immolentur.